

ne vise alle de forskelle, bondekulturen rummede.

Det er imidlertid muligt også at anlægge et videre syn på fremkomsten af Dansk Folkemuseum netop på denne tid. I den sidste tredjedel af forrige århundrede var gårdejerne på vej fremad, politisk vendt mod resterne af de nationalliberale og med krav om parlamentarisk magt, økonomisk båret af andelsbevægelsen og kulturelt af højskolerne. Det er nærliggende, at denne gruppe af befolkningen måske kun ubevidst savnede et museum, der kunne vise dens forudsætninger og fremskridt, og Bernhard Olsen blev den, der virkelig gjorde tanken. Havde han ikke været der, ville et museum for bondens kultur alligevel været kommet, omend forsinket og under en anden form. Nu er samfundet et andet, da det gælder om at vise arbejderens fortid, og tanken om denne opgave er allerede fremsat.

Helge Søgaard

Kai Edvard Larsen: *En sønderjydsk pressemand*. (Wøldike, 1979). 171 s., ill.

Fhv. redaktør Kai Edvard Larsen, Sønderborg, har efterhånden et større historisk forfatterskab bag sig. I denne bog biograferer han Dybbøl-Postens redaktør Andreas Grau (1883-1935), som han selv har arbejdet sammen med i ungdommen. Andreas Grau var den yngste af de sønderjyske førere under fremmedherredømmet. Som ganske ung blev han den ledende i et ungdomsforeningsarbejde. Det var en vigtig organisationsform, som den danske bevægelse relativt sent tog op. Desuden blev Grau pressemand som mange andre af de sønderjyske ledere. Bogen om ham er blevet en velskrevet og letlæst fremstilling, som giver et le-

vende billede af Graus liv og tid og af hans politiske indsats, uden at udtrykke kontroversielle meninger. Af utrykt kildemateriale er brugt Graus privatarkiv; men mærkeligt nok har forfatteren ikke udnyttet de mange breve fra Grau, der findes rundt om i andre private personarkiver i Rigsarkivet og landsarkivet i Åbenrå.

Dorrit Andersen

Knud Thestrup: *Alberti* (Det Schønbergske Forlag, 1979). 199 s., 134,50 kr.

Mens Knud Thestrup 1968-71 var justitsminister, passerede han dagligt et portræt af sin forgænger P. A. Alberti, som altså ikke er udslettet i ministeriets hukommelse. Det har inspireret Thestrup til at skrive en bog om Alberti, med hvem han anfører at have det til fælles, at han har brugt megen tid i sparekassernes tjeneste samt siddet i (tysk) fængsel. Grundlaget er dels åbne kilder som Rigsdagstidende, Ugeskrift for retsvæsen og arkivalske i form af visse procesakter i Landsarkivet f. Sjælland. På forhånd skulle man synes, at en jurist og politiker som Thestrup havde gode forudsætninger for at analysere både Albertis kriminelle transaktioner og hans virksomhed som justitsminister. Desværre skuffes man. Udredningen af Albertis besvigelser refererer stort set dommen og dens præmisser uden egentlige forsøg på at forklare for ikke-regnskabskyndige, hvad det egentlig var, Alberti foretog sig (f.eks. Det Scholdanske-Cloettaske byggeforetagende, s. 32-34). Forklaringen på, hvorfor besvigelserne kunne gå upåagtet hen, bygger fortrinsvis på senere trafikminister Hassing Jørgensens redegørelse, der ordret citeres i lange passager. På samme måde gælder det, når rettergangens